

Una declaració d'amor, una declaració de guerra

ANARQUISTES DE SANTS :: 10/06/2012

Text repartit a sants en solidaritat amb els detinguts i empresonats.

[Català]

Dos veïns del barri de Sants han sigut empresonats. Rubén i Andreu resten segrestats a la presó de Brians I per atrevir-se a lluitar, per aspirar a un món millor i provar de posar-lo en pràctica, per ser revolucionaris.

Amb 23 i 22 anys d'edat, són els nostres companys i amics. Companys perquè junts gestionem els nostres centres socials, també hem alliberat Can Batlló amb les associacions de veïns, hem aturat desnonaments i desallotjaments, hem participat i participem de les assemblees de barri, hem fet vaga i hem format part dels piquets. Junes hem intentat aportar el nostre gra de sorra per tal de transformar la realitat social d'aquest barri i així mostrar que no estem sols en front la misèria diària, que juntes són més fortes.

Amics perquè els estimem, per el que ens han donat, perquè junts hem rigut, hem sofert, hem lluitat, hem estimat, hem après a odiar, perquè no som rates ni vàndals com afirmen la policia i el govern; sí som els vostres fills i veïns, els estudiants, treballadors, aquells que passem els matins a les cues del SOC. Nosaltres, vosaltres.

Avui, en un moment en el qual la tensió social està més latent que mai, és necessari mantenir les coses com estan a qualsevol preu. Mentre que injecten milions per rescatar els bancs, a nosaltres ens apliquen reformes laborals que afavoreixen el lliure acomiadament, ens neguen els crèdits i ens foten fora de casa, alhora ens diuen que tot això es per al bé de tots, mentre ells continuen enriquint-se i a nosaltres ens procuren curros de merda, temporals i sense futur. No tenen en canvi cap problema en gastar-se milions en muntar circs mediàtics i repressius com hem viscut l'1 de maig, on hi havia policies a cada cantonada, checkpoints a plaça de sants, preguntant per la seva ideologia als veïns que passejaven. Diaris i telenotícies parlant de la necessitat d'ordre i pau en la situació més violenta que aquests lladres ens han fet viure en els últims temps. I potser la classe política i empresarial d'aquest país dormi avui una mica més tranquil·la després d'haver-nos perseguit, reprimit i empresonat, no saben que a nosaltres, els de sota, la repressió no ens atura, ens fa mes fortes!

La vaga general del 29 de març va ser un reflex d'aquesta tensió latent, un esclat, una demostració del que ha de ser la vaga com a eina de lluita, una interrupció del funcionament del sistema, el bloqueig de la producció, els fluxos de persones i mercaderies, l'atac als responsables de la nostra opressió, la vaga és compartir el que ens queda, la ràbia, el pa, els somnis... Dir que tenim dret a treballar un dia de vaga, és dir que tenim dret a condemnar-nos a l'explotació, és encadenar-nos i encadenar alhora al company i al veí; és la por a perdre el lloc de treball, una falta de solidaritat cap aquells que han perdut aquesta por, aquells que ja no tenen res per perdre.

Els piquets van dur a terme una vaga innegociable, irrecuperable, milers de persones d'arreu varen suportar les càrregues policials, varen realitzar i donar suport als sabotatges fets contra qui ens oprimeix; res del tradicional passeig i míting on tots ens sentim venuts, on darrere de paraules ardents es signen els nostres acomiadaments. Això és el que aquests sindicats grocs, sicaris del poder, haguessin desitjat, unes bones fotos amb molta gent de passeig i les seves cares en portada dient que és necessari lluitar.

I és que no és casual, que a qui realment s'ha decidit a lluitar, se'l empresoni i reprimeixi, que ploguin les detencions, que als nostres joves els segrestin en sortir del treball, passant-se dies en comissaria a espera d'un judici on s'entreveu la presó. Seguiments, informes sobre la vida quotidiana d'aquells que lluiten i els seus familiars, potser no ha viscut que li preguntin al carrer a un per la seva ideologia, que agents de paisà passin el dia prenent el cafè i menjant al seu costat, pel simple fet d'atrevir-se a canviar les coses.

Potser això que expliquem sigui una realitat que li resulti aliena, potser també és una realitat que s'obstinen a amagar, que solament en alguns moments desborda i els és impossible fer callar; com els centenars de desnonaments que s'han aturat, com les càrregues policials en les ultimes mobilitzacions. Igualment tampoc creiem que sigui aliè a la misèria de la qual parlem.

Quelcom que tenim clar, és que la nostra història ens demostra que és solament mitjançant la lluita que l'ésser humà ha sobreviscut amb dignitat als interessos d'unes minories que des de sempre han captat els diners i el poder. També sabem que és mitjançant l'auto-organització, sense jerarquies ni poder, que som capaces de ser lliures, si aspirem a una societat fonamentada en el suport mutu i la llibertat individual i col·lectiva.

Amb amb aquest text cridem a la solidaritat entre iguals, al suport cap a tots els represaliats a causa de la vaga general del 29 de març i de totes les mobilitzacions que es van dur a terme i que vindran.

Van venir a buscar a l'Andreu i en Rubén, a qui els va venir a buscar i als seus amos fa ja temps que els hem declarat la guerra. La hi hem declarat en el moment en què hem decidit no acatar les seves lleis, en el moment que volem deixar de ser la mercaderia amb la que juguen, en el moment en què sentim que lluitar és l'únic camí, igual que lluiten milions de persones per tirar endavant malgrat tot.

Quan un somriure irònic recorri el seu rostre al veure les declaracions del president sobre la necessitat de cobrar-nos la sanitat, en el moment en què no pugui pagar la seva hipoteca i es cabregi amb el banc, quan al no trobar treball se n'adoni que juguen amb les nostres vides com si fóssim objectes per comprar i vendre, si veu que per a ells, la seva vida poc val, amb prou feines uns bitllets, i vulgui recuperar-la... haurà passat a formar part d'aquesta guerra. No oblidi llavors, que si ens ajuntem, sempre serem mes forts que ells.

Llibertat per als detinguts i empresonats. Auto-organització, suport mutu i acció directa.

Anarquistes de Sants

[Castellano]

Dos vecinos del barrio de Sants han sido encarcelados. Rubén y Andrés quedan secuestrados en la cárcel de Brians I por atreverse a luchar, para aspirar a un mundo mejor y tratar de ponerlo en práctica, por ser revolucionarios.

Con 23 y 22 años de edad, son nuestros compañeros y amigos. Compañeros porque juntos gestionamos nuestros centros sociales, también hemos liberado Can Batlló con las asociaciones de vecinos, hemos parado desahucios y desalojos, hemos participado y participamos de las asambleas de barrio, hemos hecho huelga y hemos formado parte de los piquetes. Juntas hemos intentado aportar nuestro grano de arena para transformar la realidad social de este barrio y así mostrar que no estamos solos frente a la miseria diaria, que juntas somos más fuertes.

Amigos porque los amamos, por lo que nos han dado, porque juntos hemos reído, hemos sufrido, hemos luchado, hemos querido, hemos aprendido a odiar, porque no somos ratas ni vándalos como afirman la policía y el gobierno, sí somos vuestros hijos y vecinos, los estudiantes, trabajadores, aquellos que pasamos las mañanas en las colas del SOC. Nosotras, vosotras.

Hoy, en un momento en el que la tensión social está más latente que nunca, es necesario mantener las cosas como están a cualquier precio. Mientras que inyectan millones para rescatar a los bancos, a nosotros nos aplican reformas laborales que favorecen el libre despido, nos niegan los créditos y nos echan fuera de casa, a la vez nos dicen que todo esto es por el bien de todos, mientras ellos continúan enriqueciéndose a nosotros nos procuran curros de mierda, temporales y sin futuro. No tienen en cambio ningún problema en gastarse millones en montar circos mediáticos y represivos como hemos vivido el 1 de mayo, donde había policías en cada esquina, checkpoints a plaza de sants, preguntando por su ideología a los vecinos que paseaban. Diarios y noticieros hablando de la necesidad de orden y paz en la situación más violenta que estos ladrones nos han hecho vivir en los últimos tiempos. Y quizá la clase política y empresarial de este país duerma hoy un poco más tranquila después de habernos perseguido, reprimido y encarcelado, no saben que a nosotros, los de abajo, la represión no nos detiene, nos hace mas fuertes!

La huelga general del 29 de marzo fue un reflejo de esta tensión latente, un estallido, una demostración de lo que debe ser la huelga como herramienta de lucha, una interrupción del funcionamiento del sistema, el bloqueo de la producción, los flujos de personas y mercancías, el ataque a los responsables de nuestra opresión, la huelga es compartir lo que nos queda, la rabia, el pan, los sueños... Decir que tenemos derecho a trabajar un día de huelga, es decir que tenemos derecho a condenarnos a la explotación, es encadenarnos y encadenar a la vez al compañero y al vecino, es el miedo a perder el puesto de trabajo, una falta de solidaridad hacia aquellos que han perdido ese miedo, aquellos que ya no tienen nada que perder.

Los piquetes llevaron a cabo una huelga innegociable, irrecuperable, miles de personas de alrededor fueron a soportar las cargas policiales, realizaron y apoyaron a los sabotajes hechos contra quien nos oprime; nada del tradicional paseo y mitin donde todos nos sentimos vendidos, donde detrás de palabras ardientes se firman nuestros despidos. Esto es

lo que estos sindicatos amarillos, sicarios del poder, hubieran deseado, unas buenas fotos con mucha gente de paseo y sus caras en portada diciendo que es necesario luchar.

Y es que no es casual, que a quien realmente se ha decidido a luchar, se le encarcele y reprima, que lluevan las detenciones, que a nuestros jóvenes les secuestren al salir del trabajo, pasándose días en comisaría a la espera de un juicio donde se vislumbra la cárcel. Seguimientos, informes sobre la vida cotidiana de aquellos que luchan y sus familiares, quizás no ha vivido que le pregunten a la calle a uno por su ideología, que agentes de paisano pasen el día tomando el café y comiendo a su lado, por el simple hecho de atreverse a cambiar las cosas.

Quizás esto que explicamos sea una realidad que le resulte ajena, quizás también es una realidad que se empeñan en esconder, que solo en algunos momentos desborda y les es imposible hacer callar; como los cientos de desahucios que se han parado, como las cargas policiales en las ultimas movilizaciones. Igualmente tampoco creemos que sea ajeno a la miseria de la que hablamos.

Algo que tenemos claro, es que nuestra historia nos demuestra que es sólo mediante la lucha que el ser humano ha sobrevivido con dignidad los intereses de unas minorías que desde siempre han captado el dinero y el poder. También sabemos que es mediante la auto-organización, sin jerarquías ni poder, que somos capaces de ser libres, si aspiramos a una sociedad fundamentada en el apoyo mutuo y la libertad individual y colectiva.

Con con este texto llamamos a la solidaridad entre iguales, el apoyo hacia todos los represaliados a causa de la huelga general del 29 de marzo y de todas las movilizaciones que se llevaron a cabo y que vendrán.

Vinieron a buscar a Andreu y Rubén, a quien los vino a buscar y a sus dueños hace ya tiempo que los hemos declarado la guerra. La hemos declarado en el momento en que hemos decidido no acatar sus leyes, en el momento que queremos dejar de ser la mercancía con la que juegan, en el momento en que sentimos que luchar es el único camino, al igual que luchan millones de personas para salir adelante a pesar de todo.

Cuando una sonrisa irónica recurra su rostro al ver las declaraciones del presidente sobre la necesidad de cobrarnos la sanidad, en el momento en que no pueda pagar su hipoteca y se cabrea con el banco, cuando al no encontrar trabajo se dé cuenta que juegan con nuestras vidas como si fuéramos objetos para comprar y vender, si ve que para ellos, su vida poco vale, apenas unos billetes, y quiera recuperarla... habrá pasado a formar parte de esta guerra. No olvide entonces, que si nos juntamos, siempre seremos más fuertes que ellos.

Libertad para los detenidos y encarcelados. Auto-organización, apoyo mutuo y acción directa.

Anarquistas de Sants